

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sža/15/2016
Identifikačné číslo spisu: 1013200545
Dátum vydania rozhodnutia: 29.11.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Berthotyová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1013200545.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Z. F., nar. XX.XX.XXXX, štátny príslušník Alžírsk, zastúpený: Advokátska kancelária Škamla s.r.o., so sídlom Makovického 15, 010 01 Žilina, zast: JUDr. Sabína Hodoňová, advokátka, so sídlom Mariánske nám. 31, 010 01 Žilina, proti žalovanému: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Bratislava, Hrobákova 44, 852 42 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA2-2013/000041-003 zo dňa 15.01.2013, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 6S/73/2013-54 zo dňa 22. apríla 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolacie konanie p r e r u š u j e .

Odôvodnenie

I. Predmet konania

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia podľa § 250j ods. 1 zákona OSP zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa tento domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-BA2-2013/000041-003 zo dňa 15.01.2013, ktorým žalovaný rozhodol o jeho odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu - Oddeleniu cudzineckej polície Policajného zboru Dunajská Streda zo dňa 21.09.2012, Č. p.: PPZ-HCP-BA8-Ž-23-47/2012 (bola ním zamietnutá žiadosť žalobcu o udelenie tolerovaného pobytu na území Slovenskej republiky) a vrátenia veci na ďalšie konanie.

Krajský súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie správneho orgánu, ktoré jeho vydaniu predchádzalo a to v rozsahu a dôvodov vyplývajúcich zo žaloby a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná.

Krajský súd k námietke neskúmania existencie prekážky administratívneho vyhostenia žalobcu správnymi orgánmi a potrebe žiadateľa (žalobcu), aby sa fyzicky nachádzal na území Slovenskej republiky v prípade rozhodovania o žiadosti o tolerovaný pobyt uviedol, že je pravdou, že zákon o pobyte cudzincov č. 48/2002 Z. z. v § 43 výslovne neukladá povinnosť žiadateľovi, aby sa v čase rozhodovania o jeho žiadosti o udelenie tolerovaného pobytu nachádzal na území Slovenskej republiky.

Takáto povinnosť podľa krajského vyplýva len z dôvodovej správy k zákonu, ktorá však nie je právne záväzná. V prejednanom prípade sa žalobca skutočne v čase vydania preskúmaných rozhodnutí o jeho žiadosti o tolerovaný pobyt správnymi orgánmi na území Slovenskej republiky nenachádzal a to z dôvodu jeho administratívneho vyhostenia z územia Slovenska, ku ktorému došlo v apríli 2010 (zároveň mu bol udelený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky do apríla 2016). Až do času jeho administratívneho vyhostenia sa žalobca na území Slovenskej republiky nachádzal. Správny orgán podľa krajského súdu nemôže podmieňovať splnenie tejto podmienky, keď sám rozhodol o vyhostení žalobcu, ktorý sa potom na území Slovenskej republiky nemohol nachádzať a túto podmienku splniť. Odvolanie sa v rozhodnutiach správnych orgánov na nesplnenie tejto podmienky preto súd považoval za účelové.

Krajský súd v tejto súvislosti uviedol, že existuje predpoklad sa domnievať, že ak bol žalobca z územia Slovenskej republiky administratívne vyhostený, tak potom v tomto konaní bola aj preverovaná a skúmaná otázka možnej prekážky jeho vyhostenia. Keďže predmetné rozhodnutie o vyhostení žalobcu nadobudlo právoplatnosť a k jeho vyhosteniu aj skutočne došlo v roku 2010, tak potom táto otázka bola správnymi orgánmi v konaní o vyhostení žalobcu vyhodnotená v prospech možnosti jeho administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky.

Ustanovenie § 58 v ods. 2 zákona č. 48/2002 Z. z. obsahujúce prekážku administratívneho vyhostenia stanovuje možnosť neprihliadnutia na ňu v prípade, ak cudzinec predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku alebo jej bezpečnosť. Táto skutočnosť bola v konaní (tak ako to je nižšie uvedené) na základe utajovanej skutočnosti - správy SIS potvrdená. Potom táto námietka žalobcu neobstojí. Krajský súd doplnil, že v posudzovanom prípade išlo len o jeden z dôvodov neudelenia tolerovaného pobytu žalobcovi a ďalším z dôvodov bola existencia možného ohrozenia bezpečnosti Slovenskej republiky v zmysle § 43 ods. 1 písm. f) zákona č. 48/2002 Z. z. o pobyte cudzincov zo strany žalobcu.

K námietke o povinnosti posudzovania žiadosti žalobcu o tolerovaný pobyt správnymi orgánmi, podľa znenia zákona účinného v čase podania tejto žiadosti krajský súd uviedol, že v zmysle ustanovení § 46, § 4 Správneho poriadku je správny orgán povinný v rozhodnutí použiť právny predpis účinný v čase vydania rozhodnutia a to aj v prípade, keď v priebehu správneho konania dôjde k zmene zákona, napr. novelou.

Konanie začaté pred účinnosťou zákona č. 404/2011 Z. z., ktorý vo svojom ustanovení v § 58 ods. 2 písm. b) obsahuje identickú právnu úpravu so znením § 43 ods. 1 písm. f) zákona č. 48/2002 Z. z. sa v zmysle § 131 ods. 10 zákona č. 404/2011 Z. z. dokončia podľa doterajších predpisov, t. j. zákona č. 48/2002 Z. z. a to v jeho znení účinnom v čase vydania rozhodnutia. V čase vydania napadnutého rozhodnutia bolo správne postupované podľa zákona č. 48/2002 Z. z. obsahujúceho ust. § 43 ods. 1 písm. f) v účinnom znení (v zmysle novely - zákon č. 594/2009 Z. z.) a bolo povinnosťou správnych orgánov posudzovať žalobcu aj podľa toho, či neohrozuje bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok. Posudzovanie splnenia tejto podmienky pobytu muselo byť v súlade s účinnou právnu úpravou. Vznesená námietka žalobcu je preto nedôvodná.

K námietke neskúmania rodinného a súkromného života žalobcu na území Slovenskej republiky krajský súd uviedol, že táto je nedôvodná. Rodinný a súkromný život žalobcu bol v oboch preskúmaných rozhodnutiach náležite skúmaný a posudzovaný. Správne orgány pri jeho vyhodnocovaní vychádzali nielen z výpovedí starej matky syna žalobcu, do výchovy ktorej bol tento zverený, ale aj z rozsudkov Okresného súdu Bratislava IV a Krajského súdu v Bratislave o rozvoze manželstva žalobcu, ktorými bolo jeho manželstvo rozvedené a žalobcovi bol zakázaný styk s jeho maloletým synom. Súd sa stotožnil so záverom správnych orgánov o tom, že súkromný a rodinný život na území Slovenskej republiky žalobca nikdy nevedel, s bývalou manželkou a synom neudržiaval žiadny vzťah, nezaujímal sa o nich, na výživu maloletého syna ničím neprispieval a to napriek tomu, že táto povinnosť mu bola stanovená v rozhodnutí slovenských súdov. Žalobca nemal v Slovenskej republike vytvorené žiadne osobné, sociálne a ekonomické väzby predstavujúce predpoklad na vedenie súkromného a rodinného života. Správne orgány potom prijali správny právny záver o tom, že žalobca na území Slovenskej republiky nevedie žiadny súkromný a rodinný život a dokonca podľa v konaní o rozvoze manželstva žalobcu podaného

znaleckého posudku by bol jeho pobyt na území Slovenskej republiky vo vzťahu k synovi vnímaný negatívne. Žalovaný sa vo svojom rozhodnutí náležite vysporiadal s otázkou ochrany rodinného a súkromného života žalobcu a preskúmané rozhodnutia nepredstavujú nezákonný zásah do tohto práva žalobcu, nakoľko tento žiaden rodinný a súkromný život v Slovenskej republike nemal a nevedol. Právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života zahŕňa nielen negatívnu povinnosť štátu zdržať sa mocenského zákonného zásahu do daného práva, ale aj pozitívny záväzok prijať účinné opatrenia na zabezpečenie ich efektívnej ochrany. Garancie vyplývajúce z práva na rešpektovanie rodinného života predpokladajú existenciu rodiny, t. j. existenciu skutočného a efektívneho rodinného života založeného na platnom manželstve zahrňujúcim blízky vzťah a spoločný život manželov v čase namietaného zásahu, resp. pred ním. Orgány Slovenskej republiky sú povinné rešpektovať právo na ochranu rodinného života v rozsahu priznaného Dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd. V danom prípade je však zo zistení správnych orgánov, vyplývajúcich z písomných dokladov nachádzajúcich sa v administratívnom spise nado všetku pochybnosť jasné, že žalobca nikdy žiaden rodinný život na Slovensku nevedol a nie je ani predpoklad, že súkromný a rodinný život by mohol viesť do budúcnosti. Jeho manželstvo so štátnou občiankou Slovenskej republiky bolo právoplatne rozvedené, žiaden kontakt s ňou žalobca neudržiava. S jeho synom mu bol súdom (Okresný súd Bratislava IV a následne v odvolacom konaní Krajským súdom Bratislava) zakázaný styk a to v zákonne vedenom súdnom konaní, v ktorom bol žalobca riadne právne zastúpený, čo mu umožňovalo primerane hájiť svoje práva v tomto súdnom konaní.

K námietke, že mu nebola pred rozhodnutím zo strany správnych orgánov daná možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, k spôsobu ich zistenia a navrhnúť ich doplnenie (rozpor s § 33 Správneho poriadku) krajský súd uviedol, že z obsahu administratívneho spisu nepochybne vyplýva, že právnomu zástupcovi žalobcu bola doručená písomná výzva zo dňa 09.08.2012 prvostupňového správneho orgánu na vyjadrenie sa k veci spolu so zákonným poučením, avšak tento svoje právo nevyužil ak veci sa nevyjadril. Preto súd túto námietku vyhodnotil ako zjavne účelovú. Krajský súd dodal, že správne orgány pri posudzovaní žiadosti žalobcu počas konania zistili skutočnosti o jeho osobe vyplývajúce zo zaslanej utajovanej skutočnosti príslušným orgánom presadzujúcim právo - Slovenskou informačnou službou. Krajský súd sa s predmetnou utajovanou skutočnosťou pred vydaním rozhodnutia v potrebnom rozsahu oboznámil a konštatoval, že skutočnosti v nej uvedené sú natoľko presvedčivé, konkrétne a majúce takú výpovednú hodnotu o osobe žalobcu, že sa musel v plnom rozsahu stotožniť so záverom prijatým v napadnutom rozhodnutí z hľadiska možnej hrozby žalobcu pre bezpečnosť Slovenskej republiky a jej občanov. Prezentované zistenia sú tak závažného charakteru, že odôvodňujú bez ďalšieho zamietnutie predmetnej žiadosti žalobcu o udelenie tolerovaného pobytu na území Slovenskej republiky. Potom prijaté závery správnych orgánov, ktoré učinili vo svojich preskúmaných rozhodnutiach na základe predmetnej správy sú udržateľné a zákonné. Zabezpečenie ochrany bezpečnosti a verejného poriadku Slovenskej republiky a jej občanov ako dôvod neudelenia tolerovaného pobytu žalobcovi bol v danom prípade plne opodstatnený.

V tejto súvislosti krajský súd poukázal na skutočnosť, že zákonná úprava v danom prípade je postavená na dôvere v spravodajské poznatky príslušného orgánu (SIS) a súdu zostáva len mu dôverovať vzhľadom na zistené skutočnosti ohľadom preverovaných osôb. Potom aj ochrana správnym súdom dotknutých osôb je v tejto oblasti značne limitovaná.

Vzhľadom na uvedené krajský súd dospel k záveru, že žalobu je potrebné podľa § 250j ods. 1 OSP zamietnuť, nakoľko napadnuté rozhodnutie žalovaného bolo vydané v medziach zákona, zákonným postupom vecne príslušným správnym orgánom a námietky žalobcu neodôvodňovali jeho zrušenie.

II.

Odvolanie žalobcu

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, podanie ktorého odôvodnil tým, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne vec posúdil.

Prekážky administratívneho vyhostenia

Žalobca žiadal o udelenie tolerovaného pobytu na území Slovenskej republiky práve z dôvodu existencie prekážky administratívneho vyhostenia. Namietal, že úlohou žalovaného tak bolo zaoberať sa tým, či v prípade žalobcu takáto prekážka objektívne existuje a či sú v jej dôsledku naplnené zákonné podmienky na udelenie povolenia na tolerovaný pobyt podľa § 43 ods. 1 písm. a) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov v znení platnom a účinnom ku dňu podania žiadosti žalobcu.

Podľa krajského súdu existuje predpoklad sa domnievať, že ak bol žalobca z územia Slovenskej republiky administratívne vyhostený, tak potom v tomto konaní bola aj preverovaná a skúmaná otázka možnej prekážky jeho vyhostenia. Keďže predmetné rozhodnutie o vyhostení žalobcu nadobudlo právoplatnosť a k jeho vyhosteniu aj skutočne došlo v roku 2010, tak potom táto otázka bola správnymi orgánmi v konaní o vyhostení navrhovateľa vyhodnotená v prospech možnosti jeho administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky. S uvedeným názorom vyslovil žalobca nesúhlas.

V podanej žalobe žalobca poukazoval na skutočnosť, že ESLP v rozhodnutí č. 33809/08 z 15. mája 2012 konštatoval hrubý zásah do práv navrhovateľa zo strany orgánov Slovenskej republiky spôsobený jeho administratívnym vyhostením.

Záver súdu prvého stupňa, ktorým konštatuje, že „je možné sa domnievať“, že prekážky administratívneho vyhostenia navrhovateľa boli skúmané v konaní o jeho administratívnom vyhostení nemôže obstať, nakoľko ESLP vyhodnotil konanie o administratívnom vyhostení navrhovateľa ako nezákonné.

Nie je teda zrejmé, ako mohol krajský súd dospieť k záveru, že postačuje, ak je možné sa len domnievať, že prekážky administratívneho vyhostenia navrhovateľa boli skúmané v konaní, ktoré bolo ESLP vyhodnotené ako nezákonné.

V súvislosti s uvedeným rozhodnutím ESLP nemôže podľa žalobcu obstať ani záver krajského, že § 58 ods. 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov obsahuje možnosť neprihliadať na prekážku administratívneho vyhostenia, ak cudzinec predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku a jej bezpečnosť.

Žalobca poukázal na to, že ustanovenie § 58 ods. 1 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov uvedenú možnosť neprihliadnuť na existenciu prekážky administratívneho vyhostenia neobsahuje.

Z uvedeného vyplýva, že žalovaný neskúmal prekážky administratívneho vyhostenia žalobcu v konaní o jeho žiadosti o udelenie tolerovaného pobytu z dôvodu existencie prekážok administratívneho vyhostenia.

Použitie zákona

Žalobca poukázal na to, že v podanom odvolaní namietal, že zo zákona o pobyte cudzincov platnom a účinnom ku dňu podania žiadosti navrhovateľa nevyplýva, že by dôvodom na neudelenie tolerovaného pobytu podľa § 43 ods. 1 písm. f) zákona o pobyte cudzincov mohla byť konštatovaná nebezpečnosť navrhovateľa. Navrhovateľ požiadal o udelenie povolenia na tolerovaný pobyt dňa 16.10.2008 a k tomuto dňu zákon žiaden takýto dôvod neobsahoval. Konštatovanie žalovaného, že rozhodnutie musí byť v súlade s úpravou platnou a účinnou ku dňu vydania rozhodnutia (teda, že bolo nutné aplikovať aj zmenu zákona o pobyte cudzincov v kontexte zákona č. 594/2009 Z. z. zo dňa 01.12.2009) je vadou, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia a súčasne ide o použitie nesprávneho a neúčinného právneho predpisu. Postupom žalovaného došlo k porušeniu zásady zákazu retroaktivity.

Krajský súd vyhodnotil uvedenú námietku ako nedôvodnú z dôvodu, že podľa znenia zákona účinného v čase podania žiadosti o tolerovaný pobyt v zmysle ustanovení § 46 a § 47 Správneho poriadku je správny orgán povinný v rozhodnutí použiť právny predpis účinný v čase vydania rozhodnutia a to aj v

případe, keď v priebehu správneho konania dôjde k zmene zákona, napr. novelou.

S uvedeným názorom vyslovil žalobca nesúhlas, nakoľko ustanovenia § 46 a § 47 Správneho poriadku (podľa znenia účinného v čase podania žiadosti) vôbec neobsahujú povinnosť správneho orgánu použiť predpis účinný v čase vydania rozhodnutia a to aj v prípade, keď v priebehu správneho konania dôjde k zmene zákona, napr. novelou tak, ako to uvádza krajský súd.

Vyššie uvedené zákonné ustanovenia obsahujú len povinnosť správneho orgánu vydať rozhodnutie, ktoré je v súlade so zákonom.

Žalobca sa nestotožnil ani s názorom krajského súdu, že konania začaté pre účinnosťou zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov, ktorý vo svojom ustanovení v § 58 ods. 2 písm. b) obsahuje identickú právnu úpravu so znením § 43 ods. 1 písm. f) zákona č. 48/2002 Z.z. sa v zmysle § 131 ods. 10 zákona č. 404/2011 Z.z. dokončia podľa doterajších predpisov, t. j. zákona č. 48/2002 Z.z. a to v jeho znení účinnom v čase vydania rozhodnutia. Žalobca poukázal na to, že ustanovenie § 131 ods. 10 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia znie: „konania začaté pred účinnosťou tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov; podľa tohto zákona sa februára 2010 prvostupňové aj druhostupňové správne konanie tvorí jeden celok.

Podľa žalobcu nielen správny orgán prvého stupňa, ale aj žalovaný bol povinný umožniť žalobcovi vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia pred jeho vydaním.

Nemožnosť oboznámiť sa s utajovanou skutočnosťou

Žalobca namietal, že krajský súd nesprávne právne posúdil vec, ak dospel k záveru, že žalovaný nemal povinnosť umožniť žalobcovi vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia pred jeho vydaním.

Žalobca poukázal na to, že v žalobe namietal, že mu nebolo umožnené oboznámiť sa s utajovanou informáciou, pričom poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 15/03, z ktorého vyplýva, že ak by súd dospel k záveru, že odporca mohol rozhodovať v súlade so zákonnou úpravou platnou a účinnou ku dňu vydania rozhodnutia, v spojitosti s ochranou utajovaných skutočností je možné zvoliť také postupy a úkony príslušného orgánu verejnej moci, ktorých preskúmateľnosť je obmedzená tak, aby sa zákonom sledovaný cieľ dosahoval bez ohrozenia bezpečnostných záujmov štátu a nevznikali s tým spojené ujmy. Obmedzenie tejto preskúmateľnosti však nesmie viesť k tomu, aby sa dotknutá osoba nedozvedela aspoň základné informácie o tom, prečo predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku (PL. ÚS15/03).

Žalobca vyjadril nesúhlas s názorom krajského súdu, že zákonná úprava v danom prípade je postavená na dôvere v spravodajské poznatky príslušného orgánu (SIS) a súdu zostáva len mu dôverovať vzhľadom na zistené skutočnosti ohľadom preverovaných osôb. Potom aj ochrana správnym súdom dotknutých osôb je v tejto oblasti značne limitovaná.

Má za to, že uvedený záver súdu je v rozpore s princípom rovnosti účastníkov pred súdom, ktorý sa musí vzťahovať aj na správne súdnictvo, t. j. na konania, ktoré sú upravené v piatej časti zákona OSP. Zásada rovnosti účastníkov konania, ktoré predchádzalo uvedenému rozsudku bola porušená tým, že odporca ako správny orgán má k dispozícii dôkazy (utajované skutočnosti), ktorými žalobca ako účastník konania nedisponuje a nemá ani žiadnu možnosť sa s týmito dôkazmi oboznámiť. Tieto dôkazy nie sú súčasťou administratívneho a správny orgán žalobcovi v žiadnom rozsahu a v žiadnej forme utajovanú skutočnosť neprístupnil.

To isté je možné konštatovať aj v konaní, v ktorom súd preskúmava zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu. Súd totiž účastníkovi konania neprístupňuje v žiadnom rozsahu a v žiadnej forme dôvody rozhodnutia (utajovanú skutočnosť).

Záver súdu o tom, že žalovaný postupoval správne, ak navrhovateľovi nesprístupnil celý spis na vyjadrenie podľa žalobcu nemôže byť správny, pretože a ako účastníka súdneho konania a aj správneho konania tým značne znevýhodňuje. Žalobca tak nemá možnosť v celom rozsahu využiť práva účastníka konania, nakoľko nevie, k akým skutočnostiam sa má vyjadrovať a tak brániť svoje práva. Také isté nevýhodné postavenie má žalobca aj v konaní pred súdom, nakoľko nevie, akú informáciu má odporca a súd k dispozícii a tak nevie, aké skutočnosti má uvádzať, aby mohol hodnotnosť takejto informácie vyvrátiť.

Na základe uvedených skutočností má za to, že súd nesprávne právne posúdil vec, ak dospel k záveru, že je v súlade so zákonom, ak žalovaný navrhovateľovi neumožnil vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia v celom rozsahu, t.j. aj k utajovanej skutočnosti.

K rodinnému a súkromnému životu

V podanej žalobe žalobca namietal, že nie je správny záver správneho orgánu, že žalobca sa jednostranne a účelovo domáha rešpektovania práva na rodinný a súkromný život, nakoľko z čl. 8 Dohovoru vyplýva, že toto právo patrí každému.

Podľa žalobcu z dôvodu zásady zákazu retroaktivity nebolo možné zamietnuť žiadosť žalobcu o udelenie tolerovaného pobytu z dôvodu rešpektovania rodinného a súkromného života na základe zistenia, že by tento ohrozoval bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok.

Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu

Žalovaný k námietkam uvedeným v odvolaní žalobcu uviedol, že všetky okolnosti podania žiadosti o udelenie tolerovaného pobytu a celú genézu konania uviedol vo vyjadrení k žalobe č.: PPZ-HCP-BA2-2013/004935-005 zo dňa 02.05.2013, ktoré bolo na krajský súd doručené dňa 03.05.2016. S uvedeným vyjadrením bol oboznámený aj právny zástupca žalobcu.

Podľa žalovaného krajský súd riadne preveril všetky okolnosti prípadu a odvolaním napadnutý rozsudok je podrobne odôvodnený.

Žalobca v podanom odvolaní poukazuje na neskúmanie prekážok administratívneho vyhostenia, k týmto jeho tvrdeniam uviedol, že žalobca bol skutočne reálne vyhostený do domovského štátu, t. j. Alžírkej republiky, ktorá ho prijala a zaviazala sa, že žalobcovi v domovskom štáte nehrozí mučenie, kruté ľudské zaobchádzanie ani smrť. Preto žalovanému nie je známy dôvod uvedených námietok.

Čo sa týka použitia zákona, žalovaný je toho názoru, že použitie zákona náležite a riadne odôvodnil, rovnako aj vyjadrenie k podkladom rozhodnutia. V spisovom materiáli sa nachádzajú všetky podklady, čo uviedol vo svojom rozsudku aj krajský súd.

Čo sa týka súkromného a rodinného života, ten bol skúmaný vyčerpávajúco. Bolo zistené, že žalobca sa so synom nestretával, ani na neho finančne neprispieval. Dokonca jeho prítomnosť mala na syna zlý vplyv. Z priloženého spisového materiálu je zrejmé, že k žalobcovi boli získané informácie utajovaného charakteru a bolo zistené aj preukázané, že ide o nebezpečnú osobu.

Žalovaný poukázal na skutočnosť, že žalobca sa na území Slovenskej republiky nezdržiava, bol reálne administratívne vyhostený z územia Slovenskej republiky, bol mu uložený zákaz vstupu na toto územie a nespĺňa žiadnu z podmienok na udelenie tolerovaného pobytu, preto považujeme odvolanie žalobcu za nedôvodné.

Na základe uvedeného navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) pri preskúmaní odvolania žalobcu proti rozsudku krajského súdu zistil skutočnosť, pre ktoré dospel k záveru o potrebe prerušenia odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky podal dňa 24.05.2016 v obdobnej veci vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 10Sža/3/2016 na Ústavný súd Slovenskej republiky návrh na vyslovenie nesúlady ustanovenia § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov s ustanovením s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1, ods. 2 a čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1 a ods. 2, čl. 47 ods. 3 a s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, s čl. 6 ods. 1, s čl. 13 v spojení s čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie.

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí pléna 29. júna 2016 vo veci vedenej pod sp. zn. PL. ÚS 8/2016 vo veci prijal návrh najvyššieho súdu na ďalšie konanie.

Rovnako ako žalobca v prejednávanej veci, aj vo veci sp. zn. 10Sža/3/2016 žalobca namietal, že došlo k porušeniu princípu rovnosti účastníkov pred súdom, ktorý sa musí vzťahovať aj na správne súdnictvo. Zásada rovnosti účastníkov konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku bola podľa žalobcu porušená tým, že žalovaný ako správny orgán má k dispozícii dôkazy, (utajované skutočnosti), pôvodcom ktorých je Slovenská informačná služba a na základe ktorých žalovaný vydal napadnuté rozhodnutie, pričom žalobca nemá žiadnu možnosť sa s nimi oboznámiť.

Za situácie, kedy vznikla potreba vyčkáť na právny názor ústavného súdu nie len v otázke ústavnosti a rozpornosti ustanovení zákona o pobyte cudzincov s Dohovorom a Chartou základných práv EÚ, ale najmä s poukazom na očakávaný názor ústavného súdu na namietané porušenie zásady rovnosti účastníkov konania vzhľadom na nemožnosť účastníka administratívneho konania oboznámiť sa s utajovanou skutočnosťou, ktorá bola jedným z podkladov na základe ktorého správny orgán rozhodol, a názor ktorý je pre toto konanie podstatný, dospel najvyšší súd k záveru o potrebe prerušenia konania o odvolaní žalobcu proti rozsudku súdu prvého stupňa prerušil a to až do zaujatia stanoviska Ústavným súdom SR.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c/ OSP pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Ustanovenie § 109 ods. 2 OSP upravuje situácie, kedy súd na základe vlastnej úvahy môže rozhodnúť o prerušení konania, ak vzniknú v konaní určité prekážky. Na rozdiel od ustanovenia § 109 ods. 1 OSP, ktorý taxatívne vymenúva prekážky konania, v prípade ktorých je súd povinný konanie prerušiť, ustanovenie ods. 2 vymenúva prekážky, kedy je posúdenie opodstatnenosti prerušenia konania ponechané na úvahu konajúceho súdu. To znamená, že je len na úvahe súdu, či v prípade vzniku určitej zákonom vymedzenej prekážky konania, toto preruší, alebo bude v konaní ďalej pokračovať.

V predmetnej právnej veci najvyšší súd vzhľadom k tomu, že na Ústavný súd Slovenskej republiky bol podaný návrh na začatie konania o nesúlade ustanovení zákona o pobyte cudzincov s Ústavou Slovenskej republiky, Dohovorom a Chartou, ktorý je založený na vyslovení pochybnosti najvyššieho súdu o ústavnosti tých ustanovení zákona o pobyte cudzincov, ktoré umožňujú správne orgánu rozhodnúť na základe utajovanej skutočnosti, teda mať k dispozícii dôkazy (utajované skutočnosti), ktorými cudzinec nedisponuje a nemá ani žiadnu možnosť sa s týmito dôkazmi oboznámiť, vyvstala otázka, či takýto zákonom povolený spôsob rozhodovania správneho orgánu obsiahnutý v ustanovení § 43 ods. 1 písm. f/ zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, (na základe ktorého správny orgán rozhodol o neudelení povolenia na tolerovaný pobyt) je ústavne konformný, teda či nepopiera princípu rovnosti účastníkov konania, pričom závery ústavného súdu, ktorý posudzuje súladnosť napadnutých ustanovení zákona č. 404/2011 Z.z. s ústavou je pre totožnosť namietaného porušenia princípu - zásady rovnosti účastníkov konania aplikovateľný aj na

prípád žalobcu.

Zaujatie stanoviska Ústavným súdu SR k predmetnej otázke je právne významné pre rozhodnutie najvyššieho súdu v tomto konaní, vzhľadom na žalobcom uplatnenú námietku, že mu nebolo umožnené oboznámiť sa s utajovanou informáciou, ktorá bola jedným z podkladov rozhodnutia žalovaného, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru o potrebe prerušenia konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ OSP až do rozhodnutia ústavného súdu vo veci pod sp. zn. PL. ÚS 8/2016.

S poukazom na ustanovenie § 491 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok.